

საქონელი
ბიბლიოთეკა

4
1963

БРАБИ

3. მარატონი

ჩვენი პარტია

(ნაწყვითი პოემიდან „ვლადიმერ
ილიას ძე ლენინი“)

კლასის გონიერა,
კლასის ხაჭიე
რაც გვინატრია,
კლასის დოფენება,
კლასის ძალა, —
ამ პარტია
ტუშენი არიან
პარტია და
დიდი ლენინი,
ჩვენს ისტორიას
ორიგ იყი
ერთგვარად შვენის:
ვიტუვით — ლენინი,
პარტია გვაქვე
წარმოდგენილი,
ვიტუვით — პარტია,
და ვგულისხმობთ
ვლადიმერ ლენინს!

თარგმანი ირაკლი აბაშიძეს

БРАБИ

№ 14

თებერვალი 1963

გამოცემის 88-41 ფილი, ვაკე 20 კავ.

მ ი ბ ა ძ ე თ ვ ა ს ი პ ა ს !

ქართველი

კერპს თაყვანს სცემენ და ასევე ეჭე-
ოდა თავის კერპს ბათუმგაჭრობაც.
ფაცია ივანეს ასული გოგიბერიძე იყო
ეს კერპი — სალმერთებელი და სა-
თაყვანებელი, ბათუმგაჭრობის საპა-
ტიო დაფაზე ჩამოკიდებული გახლდათ
ფაციას ვეება სურათი ლოზუნგით:
„მიბაძეთ ფაციას“.

არც ერთი თაბირი ისე არ ჩავ-
ლიდა, რომ ხოტბით არ მოეხსენებინათ
ფაცია, ივაჭრეთ ისე, როგორც ფაცია
ვაჭრობს, აიღოთ მაგალითი ფაციასაგან,
აქებდნენ ფაციას და ფაციასაც რა ენა-
ლვლებოდა — იშვებდა და იხარებდა,
იხარებდა თავის ჭიას.

№ 57 მაღაზიას განაგებდა ფაცია, თა-
ნამშრომლებიც ისეთივე „გულისხმიე-
რი“ და „მონდომებული“ ჰყავდა ფა-
ციას, როგორიც თვითონ იყო, ქეთო
როვა გინდათ, ლამარა გარგანჯია თუ
მაღლენა გიგინეშვილი, ერთი მიზანს-
წრაფვა პერნიათ ოთხივეს, ერთნაირად
ერთგული იყვნენ ერთი მეორის, მა-
ღაზიას, საქმის, მომხმარებლების. თა-
ნამშრომლებს შორის თუ თანხმობა არ
არის, საჭე რომ უკან წავა, ზეპირად
იცოდა ამ „წმიდა“ ოთხეულმა და ამი-
ტომაც ასპროცენტიანი თანხმობა სუ-
ფლევდა მათ შორის, და მიღიოდა საქმეც
„წინ“. ბათუმგაჭრობა დამაჯერებლად
ლალადებდა „მიბაძეთ ფაციასონ“ და
უპირველესად მისივე თანამშრომლები
ბახვაზნენ მას, ბაძვლენ და ისიც ნი-
ჭიერად, ხანდახან, ზევენ წარმოიდგი-
ნეთ, თვითონაც კი იჩენდნენ ინიციატი-
ვას და ეს სულაც არ სწყინდა ფაციას.
კარგ: ხელმძღვანელს ინიციატივიანი
შუშაკები უყვარს და უყვარდა ფაცია-
საც. ენდობოდნენ ფაციას, ენდობოდა
ყველა, თვალში რომ ჩავარდნოდა ფა-

ცია, ხელს არ ამოისობდა არავინ, იყოს
შიგ თვალისჩინივით გასაფრთხილებელი
ფაცია.

მოვიზოდნენ ფაციასთან, აუშერდ-
ნენ მაღაზიას, აღოუჩენდნენ ზედმეტ
საქონელს, მაგრამ ფაცია სულაც არაა
ბრინჯი და არ იბნეოდა. ამიტომაც, აღ-
მოჩენილი ზედმეტობა იყოფოდა
ორად — ერთი ნაწილი შემმოწმებელს
მიპქონდა და მეორე — ფაციას. ასე
ხდებოდა ზედმეტობის ლიკვიდაცია და
არც მაღაზია ილანძლებოდა და არც მრ-
სი დედა-ბურჯები.

მაგრამ აჭარის ასტა საზოგადოებრი-
ვი წესრიგის დაცვის სამინისტრო, და-
ტაცებისა და სპეცულაციის წინააღმდეგ
შებრძოლი განყოფილების თანამშრომ-
ლებს არ გამოეპარათ ფაციას „წმიდათა
წმიდა“ მოღვაწეობის კულისები.

ჭერ ისევ ქუხია ფაციას სახელი,
ისევ კერპი იყო ფაცია, სევ „მიბაძეთ
ფაციასონ“ — ღალადებდა ლოზუნგი,
მაგრამ მილიციის მუშაკები ეძებდნენ
ფაციას წარმატების გასაღებს, ეძებდნენ
და, რაკი, ვინც ეძებს, ის კიდევაც იმოვ-
ნის, იპოვეს კიდეც. ახდილმა ფართამ
დღის სინათლეზე ერთის მოსმით გამო-
ფინა ფაციას მოღვაწეობის ორფსერი-
ანობა.

ორი გეგმა უნდა შეესრულებინა
ფაციას, სახელმწიფო გეგმა და თავისა
და თავისი თანამშრომელ-დობილების
გეგმა. სახელმწიფო გეგმას „ასრულებ-
და“ ფაცია და ამიტომაც იმსახურებდა
„სამართლიან“ ქება-დიდებას. მაგრამ
საკუთარი გეგმების შესრულებაშიც არ
ჩამორჩებოდა იგი, თუმცა ამ ღვაწლზე
დუმდენ ისიც. ისის თანამშრომლებიც
და კონტროლორ-რევიზორებიც, არა-
უკანას სჯობს თქმას. რადგანაც თქმით

უთუოდ დაშავდებიც და ფაცია უძებელად.

— გამარჯობა, ფაცია, — მიმართებ
ერთ დღეს ფაციას მილიციის მუშაკებია.

— ღმერთმა წმიდათით გამოყოოთ,
— მიუგო ფაციაშ.

— როგორ მიღის ვაჭრობის საქმე.
ფაცია?

— სანიმუშოდ, — იყო პასუხი,
— ყველაფერი წესრიგში გაქვთ,
ფაცია?

— ცხადია, რა თქმა უნდა, რა სა-
კითხადა.

— მაინც, იქნება ჭობია, შევამოწ-
მოთ?

— რაზე წუხლებით, ახლახან შეა-
მოწმეს ჩვენი „ტორგის“ ბუღალტრებ-
მა და ყველაფერი ლარივით სწორია.

— მაინც შემოწმება აჭობებს, ფა-
ცია!

— ტყუილაზ რომ გაიჩებით და შე-
წუხლებით, ის მეწუხებს...

— ჩვენი შეწუხება არაფერია, —
თქვეს მილიციის ცუშაკებმა და შეუდგ-
ნებ საქმიანობას...

მატიანეს არ შემოუნახავს, აცხელა
მაშინ ფაციას, თუ ცეკა, მაგრამ ის კი
გარკვეულად აღბეჭდა შევით თეთრზე.
რა შავ-თეთრა საქმიანობაც გრეოდ-
ნენ № 57 მაღაზიის მუშაკები. იყო მა-
ღაზიაში ფაქტურიანი საქონელიც და,
ნაირნაირობისათვის, უფაქტუროც. და
იყო უფაქტურო საქონელთა ნაირნაი-
რობაც: 224 წყვილი კაპირინის წინდა, 50
შეტრი სხვადასხვა შალეული, ბაშვის
მისურები და ტრუქები, სულ „ჩაღაც“
3. 862 მანეთად ლირებული. სანიმუშო
მაღაზიას 38.170 მანეთი და 17 კაპიკი
დაძყლისი აღმოჩნდა — და ფაციას მარ-
თლა ვაკაცა მშინ. მაღაზიის ნორმატი-
ვი 90.000-დან 188.663 მანეთამდე გაე-
ზარდა ფაციას, — ასეთი სურათი უჩ-
ვენა შილიცის რენტგენგადალებამ.

იცის ფაციამ, რომ ვარტო თეთონო
არ უჭამია ეს თანხა, რომ სხვებიც
ჰყავდა თანამშენახენი, თანამშრომელ-
თა, ჩევიზორ-ბუღალტრეთა და სხვათ
უას სხვათა სახით, მაგრამ დუშს, საბრა-
ლისად ასაცავებს ხელებს და მხრებს
იჩეჩავს: არ ვიცი, შეუძლებელია მე
ასეთი „დარღვევები“ მქონდეს.

შემატებილებულად მდეროდა ფა-
ციას კვარტეტი, სიტყბოთი და სიამით
ავეგბდენ ისინი სხვათა და სხვათა
თავინთი „ღვაწლით“, მაგრამ „აუზირ-
და“ მილიცია საშუალებს, „უკანონოდ“
აუკარალა სიმღერა და სიმღერების
ყელსმომდგარი ნიაღვაონ გაუხირა.

აღა მღერის ახლა ფაციას კვარ-
ტეტი. მაგრამ სამაგიეროდ, მისი საქმეზი
ლალადებენ, და ფიქრობს ფაცია, მე და
ჩემი თანამშრომლები კი დავისჯებით.
მაგრამ იმათ რას უპირენებენ ჩვენ რომ
„კონტროლორ-რევიზორებიც“ გვიწევდნენ,
გვიკეთებიან და დაო-
ვერი სამსახურით ამ დღემდე მიგვიყ-
ვნენ.

ამ მხრივ მართალია ფაცია, სწორია
მისი ნაფიქრალი და მართლა მისაბა-
ძია ფაცია, პოლა, მიბაძეთ ფაციას, და-
მა სერგო მრგვანები.

8. ჩარჩავა

— ქალო, რამ მოგიყვანა ჩვენს ერთშით!

— ნაგვის მანქანაშ გამოხასწორ და ახლა აქ ვიღოდები.

თბილისში შაუმიანის ქ. № 42-ის მცხოვრებლები ჯვარზეც რომ დააფიცოთ, მაინც არ ატყვიან, რომ მათ მეზობელს, ვანო ტერზიაშილს, ოდესშე თევზაობა ჰყავინებოდეს. არც სისხამდილით დაუნახავთ მტკვრისაენ ბაზით ხელში მიმავალი და არც საღამოს ბიჭის ცოცხალი თევზით ეზოში შემომავალი, არც ბაზე გამშრალი ის ეწოდი და არც კიდევ წყლით გალუმშული შარვალი. ძაგრამ საგვირველი ის იყო, რომ მისი ბიჭიდან ზოგჯერ შამაინს ისეთი სუნი გამოვარდებოდა, რომ უცხოსა და შინაურს ცხვირის ნესტოებზე ქვენდათ თითები მითარებული.

— ევგერაქი, შამაინს სუნი თუ გილიტინებს ნესტოებში?

— მილიტინებს და ეგრე, ლამის არის დამახრის!

— საიდან უნდა სცემდეს, ალბათ ბაზრიდან, არა?

— ბაზრის მადლი გაუწყრეს ვანოს, რომ არც თვითონ ისვენებს და არც ჩენ გვასვენებს. გადაეკიდა ვიღაც აზერბაიჯანელს და უყველ ცისმარე დღეს თევზებს ასაღებს. — ჩაბიურტყუნებდნენ მეზობლები, ორიოდე ქოქლიას გაუზავებინენ, სამიოდე წყვევლასც მიაყოლებდნენ და მიდიოდა ამგვარად დრო-ეამი.

ერთხელ სტუმრად ჩამოსულმა აზერბაიჯანელმა მამედ ჩამარებოლიმ ვანოს 38 კილოგრამი შამაინა და 5 კილოგრამი ხიზილალა ჩამოუტანა, ჟურმარილი გააშლევინა და, ალბათ, კეთილი მგზავრობის სადლეგრელოსაც დალევდნენ, რომ მოულოდნელად მილიცის მუშავები არ წასდგომდნენ თავზე და ახალიამოტანილ თევზეულობისათვის ეჭვის თვალით არ გადაწევდათ.

— ვისია ეს შამაინ და ხიზილალი?

— ვაჲ, სიზმარში ვარ თუ რა მემართება! ჩემს სანლში თევზს რა უნდა.

— არა მართლად?

— სიყრმეს გვთიცებით, პარველად ვხედავ!

— უნია? — ეკითხებიან მამედოვს.

— არა, ალაპს ვფიცავარ!

ეჭვი იღო თოხი ქალო პერგამენტის ქალალი ხიზილალის გადასახვევად და სასწორი 50 და 200-გრამიანი გირებით.

— ეს მაინც ვისია?

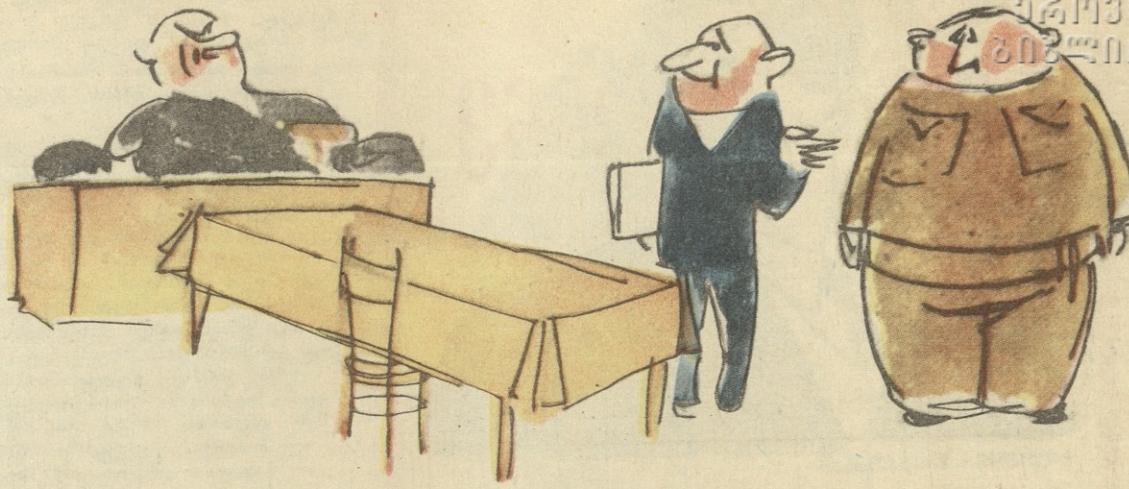
— არ ვიცი, მოუკვლეს პატრინი, — ამბობს ტერზიაშვილი.

— მოუკვდეს პატრინი, — ეთანხმება მამელოვა. სინდისიც დაიფიცეს კომანიონებმა და სიყრმეც, მაგრამ ვინ და იგიერებდა, რომ ვანო ტერზიაშვილის ბინა ალაპსა და მისთანებს თევზი ან ხიზილალა დაეტოვებინოს ბაზარში გაყიდად.

ტერზიაშვილის ბინიდან ახლა თევზის სუნი არ გამოდის, შამაინს ძალით სასამართლოში მაღამისმენენ საქმეს, რომელსაც მაინდამაინც კარგი სუნი არ ექნება.

ჩარაშოთი

ვ. კახელიშვილი

— ბატონი, ეს კაცი თხოულობს ადგილს ჩვენთან!

— იხდაც გაბერილია და ზტატს ვერ გავხერავ!

ს ა უ ს ა ლ რ ა რ ი თ ა ე ც ი კ უ ლ ი

დღიდან ქამყაროს დაარსებისა, მსოფლიო ორ მოპირდაპირები ნაწილადაა გაყოფილი — ქალებად და კაცებად. შემდეგ ხდება მათი ჯაზავება და იქმნება ერთგვარი ინსტრუტი, რომელსაც თვალი ეწოდება, შემდეგ ჩნდება შეილები, ჩნდება საზრუხავი და ათასი დავიდაბა.

არიან პრინციპული იაზმიანებიც, რომელიც საერთოდ არ ემორჩილებან ამ უმაღლების კანონს და თავის ცხოვებას მარტობალეს ში ატარებენ. საერთოდ კი, როგორც სტატისტიკური მონაცემებიდან ვგებულობთ, ქალები რაოდენობით ოდნავ ჭარბობენ მამაკაცებს და, მიუხედავად ამისა, ზოგიერთისათვის კი კირიქით, გათხვება, ზოგიერთისათვის კი პირიქით, გათხვება, ზოგიერთისათვის კი პირიქით. ეტყობა ბუებრეში არაფერი არ შეირგება, თუ საშუალო არითმეტიკულის მიედვით ვიმსჯელებთ. რაღა დაგიმალოთ და მე ვერიდები ჩემი ნათესავის ვინაობის გამჭერების, ან რა საჭიროა, განა ცოტა ამ ქვეყნად ისეთი მამაკაცი, რომლის კასტრიზედაც და ასეთი მამაკაცი, რომლის მინაშენი ქადაღის შინაშე, და რომელიც ქმნიან საშუალო არითმეტიკულს. სწორედ ასეთებზე გვეჩნება საუბრი.

გიორგე პლატონის-ძე ჯიქიამ ჭერ ჭიათურში ითხვენა გვირგვინი გ. ბუკუნიშვილთან და ორი ბავშვიც შეძინა. ბოლოს იფექრა, მიასმა გობი თბილისში ვიცხოვრონ და მიასმა თბილისში ვიცხოვრონ და წატოვა ოჯახი, გაემგზავრა თბილისში და წატოვდა ზა-შვილს. ახალი ცხოვერება და რეიგისტრაციაშიც გატარდა ისე, რომ პირველს არ განქორწინებია. ახლა პირველ მეუღლე ერთმანეთზე დაკვერც და ნასისლად არიან გადაკიდებულნი. რა არიან ქალები, ჩხუბის გარეშე რომ არ შეუძლიათ არსებობა! თუმცა არც კაცები აკლებენ ჩხუბსა და ყალბაყალს. ივანე კარეაცულოვანი პირველ ცოლს არ გაყრინა, მაგრამ მეორე ცოლი მოიყვანა, პირველი ხომ გაბედნიერა, არც მეორეს დააყანა კარგი დალი მოვლენა, ახლა მას მოკვლით ემუქრება და მოსვენებას არ აძლევს. აბა როგორ, სულ ჭალებმა ხომ არ უნდა იჩხუბონ!

დღიდან სამყაროს დაარსებისა მსოფლიო ორ მოპირდაპირები ნაწილადა გაყოფილი — ქალებად და კაცებად. 3. ნიკოლოზიშვილი

მონა იქნებოდა მაშინ, ეს რომ არ გაეკეთებინა. აფერუმ, სიმონ!

არტაშ მურადოვი საბჭოთა არმიაში როდესაც მსახურობდა ქალაქ გრიგორიში დაუკვშირდა ინ. სოკოლოვას. თავი მომიჯვლეს, თუ შეს გარდა ვინმე მომწონებოდეს ამ ქვეყნად, მითანაგრძნე, ჩემს ცოდვაში ფეხს ნუ ჩადგამო. უთანაგრძნო სოკოლოვამ და ხელიც მოაწერა. გავიდა დრო, არტაშა დემობილიზაციით დაბრუნდა თბილისს, მეუღლეს კი შეპირდა, შენც მალე წაგიყვანო, მაგრამ არტაშმა გადაითვიქრა და კ. ქ-უა-თან გატარდა რეგისტრაციაში. ახლა არტაშმა ლმერთივითა აქვს საქმე, ორ ქალაქში ეცხოვდება და ორ მეუღლესთან მიესვლება. პრაქტიკული კაცია არტაშა.

ასევე მოიქცა ნოდარ სტვილიაც, ჭერაბათუმაში შეირთო მერი ისმ-შვილი, შემდეგ კი ქალაქ კიშინიოვს ეახლა და მარიამ მაკოვს გაუწლდა თავისი გაშლილი ხელი, მაგრამ შემდეგ გაუტყადა მარიამს, მეუღლე მყავს მიტოვებული და რომ მასთან არ დავბრუნდე, ხომ იქნება უსვინდისობა, მარიას ვენაციალე.

ახლა ამბობენ ნოდარ სტვილიაც, შემდეგ აბასთუმაში შეირთო მერი ისმ-შვილი, შემდეგ კი ქალაქ კიშინიოვს ეახლა და მარიამ მაკოვს გაუტყადა მარიამს, მეუღლე მყავს მიტოვებული და რომ მასთან არ დავბრუნდე, ხომ იქნება უსვინდისობა, მარიას ვენაციალე.

ახლა ამბობენ ნოდარ სტვილიაც, შემდეგ აბასთუმაში შეირთო მერი ისმ-შვილი, შემდეგ კი ქალაქ კიშინიოვს ეახლა და მარიამ მაკოვს გაუტყადა მარიამს, მეუღლე მყავს მიტოვებული და რომ მასთან არ დავბრუნდე, ხომ იქნება უსვინდისობა, მარიას ვენაციალე.

ოთახ არბელშვილმა მეუღლე და ორი ბაგშვი მიატოვა, მიატოვა სწორედ ს მეუღლე, რომლის ხაჩქედაც ახალი ბინაში ახალი მეუღლე შემდეგ კი ამ ახალ ბინაში ახალი მეუღლე შეიყვანა და რეგისტრაციაშიც გატარდა ისე, რომ პირველს არ განქორწინებია. ახლა პირველ მეუღლე მეუღლე ერთმანეთზე დაკვერც და ნასისლად არიან გადაკიდებულნი. რა არიან ქალები, ჩხუბის გარეშე რომ არ შეუძლიათ არსებობა! თუმცა არც კაცები აკლებენ ჩხუბსა და ყალბაყალს. ივანე კარეაცულოვანი პირველ ცოლს არ გაყრინა, მაგრამ მეორე ცოლი მოიყვანა, პირველი ხომ გაბედნიერა, არც მეორეს დააყანა კარგი დალი მოვლენა, ახლა მას მოკვლით ემუქრება და მოსვენებას არ აძლევს. აბა როგორ, სულ ჭალებმა ხომ არ უნდა იჩხუბონ!

დღიდან სამყაროს დაარსებისა მსოფლიო ორ მოპირდაპირები ნაწილადა გაყოფილი — ქალებად და კაცებად.

1893 1963

ვლადიმერ ვაიაკოვსკი

0 2 0 1 3 6 0 2 0

ასეთ მშეიღებს
მჩუდად ნახავი
ლაპას უგავთ
იმათ სახე, —
პოულობენ
საქმეს
ახალს,
ატარებენ
კაცის სახელს.
ამ ბოლდაშეკნის,
კერაბაშერალს,
ჩამომხმარს
და მუწუქიანს,
თავი
უნდა პქონდეს,
მაგრამ...
მის მაგიერ —
ბუნიკი აქვს.
ეს ვინაა,
რომ ზის თბილად,
უფროსების
თებერა მზეზე?
აქ რა არის, —
ვუფრიობ ხშირად, —
საიდუმლო
და მიზეზი?
აბა, რა სჯობს
მის ცხოვებას, —
არ უბნებებს
სახეს
ჩრდილი.
იცის
ტყბილად მოფერება,
ასე არის
გამოზრდილი.
ენით ლოკაცის
ხელ-ფეხს, ლოყას,
წელს ზემოთ
თუ ქვემოთ
ეპრის,
თოთქოს
სადღლაც
მიიჩნევს
ის მშარველად
და დიდებულად.
რადგან
ხელთ აქვს
მას საჭავე,
თანაც
სტაცი
მლიქენელური,
გიტარი:
„მმ, მაჟასადამე,
უფროს
უგდეთ
მუდამ ყური...“
მათ ვუცერით
გაოცილით,
რამდენია
მათი ჯურის,
რაა მათში,
თუ არ ვდებით,
რამე
დემოკრატიული?
გამოცოცხლით
ყველა
მხრიდან, —
დაუნდობლად,
მტკიცებით,
ის,
ვინც
მლიქენელით
რიგებს ზრდიდა
და ბრძო
თვითონ
მლიქენების.

თარგმანი 3. ლაზერაზილისა.

18-ის კართანი

ეკისარებული
იმპერიალისტული

— ახ, ვანანა, ნეტავი როდის მელისუბა ტელეფონის ზარის წერილი წეს გრძელო! —
მესჩივლა ნაწლამ მანანას.
— უქ, ნელარ მეტავი! — ამოაყოლა გული მანანა.
— ტელეფონი რომ შემოდეს, ერთ ჭუთა არ მოშორდებოდა
— ვისი ჯინიც მშირს, მოცვენებას დაუუარგავდი, ძილს დაუუფრთხობდი, ჰერაზ შევ-
შლიდი.
— გუშინ, დეიდაჩემთან ვიყავი და გული ვიჯერო... მოღლი თბილისი ადაფორიაქე, ერთს
ისე დავავევი თავისრო, ჰაემანიც კი დამინიშვნა, ნოდარი ჰევია...
— მოიცა, რა ნომერი აკრისე?
— ესა და ეს.
— ჩერო-ტი, მეტ სწორედ მას ველაპარაკე, მეც პატანი დამინიშვნა.
— ნეტავი როგორია სს ნოდარი, თუ ვიდაცა?
— ჯურ შორიდნ დავათვალიცროთ და...
— გუშინ, მეტობელთან წევედრი, ბოდიში მომხიხადა მიღდიგარო, მეჩერებაო, მე ვუთხა-
რო, არა უშეს, თქვენ წაბრძანდით, კარებს მე დაგეტაზ-მეტე, რაღას იზამდა, დამტოვა.
მოღა, იმ ქალბატონში მოუწამელე სიცოლე, ბოლოს იყვარი, გადადი უურმილი, ხა, ხა, ხა!
— თუ გაბარებ, ტელეფონი მაღაზის გამგე რომ გავიცნით. დღეს შემხედა, გამოი-
რიოთ, „ზაგრანინინ“ რაღაცალაციები მომავიდოთ...
— გავიაროთ, მეტი რა საჭირო გვაძეს.
— მართლა, ტელეფონი წიგნი შევიძე:
— მადლობა ლეროს, აწი მის ვენეცია „09“ შენგან.
— ხა, ხა, ხა, მართლაც!
— ამ დილით ზუსტად ნახევარი სათა ველაპარაკე გა.
— მეტე რაო?
— ხელი კვირა და მანქანით გავისურინოთ ქალაქგარეთ.
— მეტე უარი ხომ არ უთარი?
— გიყი ხომ არა ხა!
— ეს, ახლა უარით თუ გავისტუმრეს, ისეთ დღეში ჩავაგდებ ატა-ის თანამშრომლებს,
რომ თავბერეს ეაწერანენ, მოსევებას დაგეტარგავ, ისე შევატულებ ტელეფონის ზარს,
რომ თეთონ მოისხან და მე მეხეტებოდნენ, ოღონდ თავი დაგანებე და აგერ ჩევს ტე-
ლეფონს დაგიდგამოთ.
— ხა, ხა, ხა... — იშვედებოდნენ ქალაქშილები.
მე კი... მე კი ცრემლები მდიოდა, თითქოს შირისუფალი ვიყავი იმათი...
ნ. ელიაზვილი

ნახ. 6. მაჟარისისისი.

— ექიმო, ძალიან ბიზველადა თქვენმა გამოწერილმა.
წამალება!

— სად იშვებე, თუ კაცი ხარ?

ს ი უ რ კ ა ნ ზ ი ტ

— ალლო... ალლო...
— ჰა!
— სასწრაფოა?
— არც ისე მაინც და მაინც!
— რა დროს ხუმრობაა, ექი-
მო!
— რაშია საქმე?
— კაცი ქვედება და არ ვიცი,
რით ვანუგაშო!
— განუმარტე, რომ ყველა სიკ-
ვდილის შეილები ვართ!
— რას ამბობ, ექიმო, სასწრაფო
დასმარებაა საჭირო!
— რა მოუვიდა, მოიწამოა?
— არა, ნერვები აქვს ამლილი
— შენ რა ხარ მისი?
— გულმემატეივარი!
— ფეხბურთელია?
— არა, სტადიონშე არასოდეს
არა ყოფილა!

— აბა რა ეშმაკმა აუშალა ნერ-
ვები?
— არ ვიცი, ქმარი მოღის ყო-
ველ ფლო მოცერალი და...
— ნამდენი წლისაა?
— ზუსტად აბ ვიცი, ქალია
— ენა როგორი აქვს?
— მწარე!
— სხვა რა ნიშნები აქვს?
— ფრიადოსანია, ექიმო!
— ვაი შენს პატრონს, სახუმა-
როდ გავის საქმე?
— აბა, სატირალი რა მაქვა,
ექიმო?
— კაცო, შენ სიცხე ხომ არა
გაქვს?
— მე არა, ექიმო!
— აბა ვინაა ავად?
— თქვენი ცოლი, მე თქვენი
მეზობელი ვარი
გრ. ჩიდვილაძე

უსაქმოდ ნუ გაჩერდებით!

გვჭირდებოდა საშრობი, საშლელი და რამდენიმე ფურცელი საწერი ქალები.

ყოველივე ეს ბლომაზაა ჩვენი დაწესებულების საწყობში, მაგრამ საწყობში საწყობის გამგეცა და სრულიად სერიოზულად განაცხადა:

— მე თქვენ არ გოცნობთ.

— საერთოდ თუ ამ კონკრეტულ მომენტში? — სერიოზულად ვკითხეთ ჩვენ.

საწყობის გამგემ პასუხის ღირსად არ ჩაგვთაღა, მაგრამ ჩვენ შეურაცხოფილად მაშინაც კი არ გვიგრძენიათ ვა, როცა მან კედელზე მიგვითითა. კედელზე დიდი, მირისხანე ასოებით ეწერა: „უსაქმოდ ნუ გაჩერდებით“.

— გვჭირდება საშრობი, საშლელი და...

საწყობის გამგემ უხმოდ გამოგვირდა ერთის ნაცვლად სამი ფურცელი აღალდი, მაგრამ თეთრი, დაუწერელი კი არა, დაბეჭილი და შავი ხაზებით ჭრელებული.

— შეასეთ, თქვენს უფროსს ხელი მოაწერით, მერე ჩემს უფროსს მოწერინეთ ხელი. ყოველივე დღეს თუ იასტარით, მომიტანეთ და ხალ მიიღებთ საშრობს, საშლელს და რამდენი ფურცელ საწერ ქაღალდს.

ჩვენ წანვედით და შევსება დავიწყეთ.

მოგეხსენებათ, ყოველ დაწყებას ხლავს სიძნელე და, რაღანაც სამ ანტაზე ცალ-ცალკე უნდა გავვეცა პატარი საქმიან მრავალკუთხოვანი შეითხვებისათვის (რა გვჭირდებოდა, რადენი? რისთვის გვიხდოდა ამდენი? ის ვიყავით, რას ვშვრებოდათ და რა ალქი დავაჩებოდათ?) ამტრომ სულ გაგვეირვებია, როცა მესამე ანკერი შეესებისას სამი დიდი შეცდომა დავუშვით.

ჯერ ვეძებეთ საშრობი.

გიარეთ, ვიარეთ და საწყობის კეთილგამეს მივაღებით.

ც უ ლ ი დ ა გ ა რ ი

(იგავი)

ერთმა სულელმა ცულმა თქვა: — ნეტავ რად მინდა ეს ტარი? გაჩენის დღიდან კისერში გამჩრია როგორც ნესტარი! რის მაქნისა! სულ ბევრი ერთი უბრალო ხე არი, მე რომ ხე წამიქუვია, ვერ სძრავდა ხუთი ყევარი.

აქ ტარმა, ალალმართალმა, მუდამ დინჯმა და სათნომა, ხმ: ალიმალლა, გაბრაზლა, ვერ შესძლო სატყვის დათმობა, და ასე უთხრა: — ტუტუცო, რას რომავ, რად არ გრცხვენია, რატომ გვინია, ეგ ჯანი, ეგ ძალა მარტო შენია?

დავუშვათ, რომ ჩვენ ერთმანეთს დავშორდით, გავიყარენით, ციი თუ არა, როგორი გელიან დღენი მწარენი? აბა, მითხარი ვინ შესძლოს უჩემდოდ შენი ხმაჩება? ბნელაში უანგი გამოგხრავს და მტვერი დაგეფარება. უშენოდ არც მე ვივარებ, ვიქნე სულ მუდამ გმობილი, ფასი გვაქვს, ვიღრე ესე ვართ ყელიყელგადაჭრობილი...

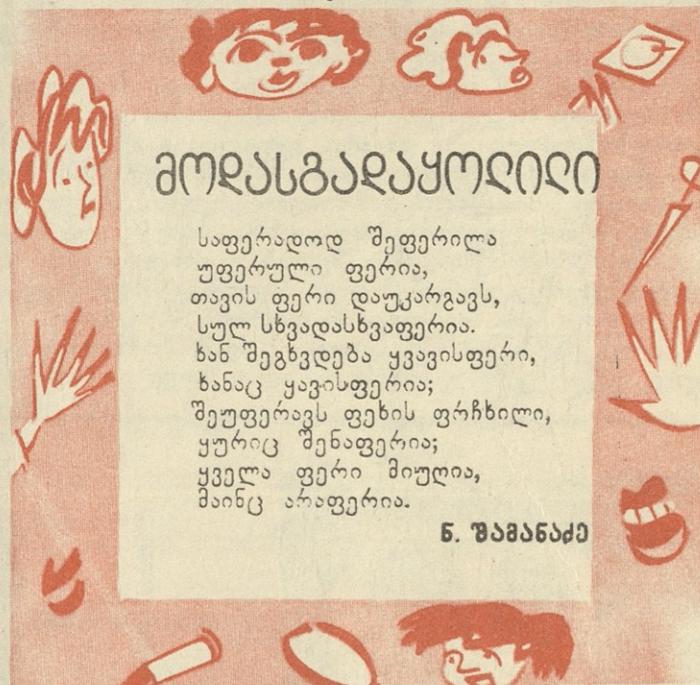
ამ ბეცი ცულის ამბავი გვაგონებს იმ კაცს ივყიას, თავის ამაგს რომ აფასებს, სხვისი ვერ დაუნახია, ვერ შეუცვია მოყვარე, მკვეხარა და თავება, მარტო რომ დარჩეს... უმალვე ხეიბარს დაემგვანება!

ზორბა

ნაბ. გ. ჰუმბურიძის

— თქვენ ბრძანდებით ყურის ექიმი?
— რაო, რა ბრძანეთ?

მოდასგადაყოდი

საფერადოდ შეფერილა
უფერული ფერია,
თავის ფერი დაუკარგავს,
სულ სხვადასხვაფერია.
ხან შეგვდება ყავისფერი,
ხანაც ყავისფერია;
შეუფერივს ფეხის ფრჩისილი,
ყურიც შენაფერია;
ყველა ფერი მიუღია,
მაინც არაფერია.

6. შაბათის

— ვინ არის ეს კაცი, ყოველთვის თავისუფლად რომ შედის მშართველთან?
— მშართველის გამშართველი

რომ ე... თბილისის ქვემო ვეძისის ქუჩა ერთ ჯროს კეთილდოშვილი ქუჩათა რიცხვს ეკუთვნოდა. ამეამად თბილისის „ინუმშენის“ მიერ ჩატარებულ სამუშაოების შედეგად, ქუჩის მცხოვრებლებმა სურვილი გამოსიქვეს, მონაწილეობა მიიღონ ყველაზე ტალახიანი და ანგრეულ-დანგრეული ქუჩის სახელის მოსაპოვებლად გამართულ კონკურსში. მათ ეპვიც კი არ ეპარებათ გამარჯვებაში. „ჩვენს ქუჩაზე რომ ტალახია, იმდენი ტალახი სად იქნება. ამ შეჯიბრებაში ჩვენ გამარჯვებული გამოვალთ“. ი რას ამბობენ ქუჩის მცხოვრებინ.

... რომ ქ. თბილისის ი. ინკოლაძის შესახვევი № 4 მცხოვრებლებმა შეჯიბრებაში გმოწმენიერი სახელის რაიონის სოფელ რცხილათის მცხოვრებლები. შეჯიბრების მთავარი პირობა — ვინ უფრო მეტ ხანს გასძლებს სინათლის გარეშე. ვინ გაიმარჯვებს მათ შორის? როგორც ჩანს, გამარჯვება უფრო რცხილათელებს უნდა ვუწინასწორებულელოთ, რადგან მათ სინათლე საერთოდ არასოდეს არა პერიოდულ მაშინ, როდესაც თბილისელები სულ რაღაც ოციოდე დღეა, რაც ბერები სხდებან. გარდა ამისა, თბილისელებს კიდევ ერთი უპირატესობა გააჩნიათ. მათ შეუძლიათ თბილისში მოძრავი ტრანსპორტის საშუალებით გაეჭინენ სიბერელს, რასაც რცხილათელები საერთოდ მოელებული არიან, რადგან მათ საამცირო არც კეთილმოწყობილი გზა და არც ავტობუსი გააჩნიათ. ვნახოთ რას მოგვითან ფარჩენილი დრო. ამჟამად რედაქციამ შეჯიბრების ორივე მონაწილისაგან მიიღო წერილი. რცხილათელები სასტური წინააღმდეგი არიან სოფელში სინათლის გაყვანისა და ავტობუსის დანიშვნის. რაც შეეხებათ თბილისელებს, ისინი უფრო აჩხეინად გრძელებნ თავს, რადგანაც სახლშიარებელობა, როგორც ჩანს, საერთოდ არ ფიქრობს ამ საჭითხზე.

... რომ კასპის რაიონის სოფელ დოესში მოძრაობს ავტობუსი, რომელიც აამდენიმე წელიწადში მხოლოდ ერთხელ მო-

ითხოვს შეკეთებას. ავტობუსს, ორიგინალურად ჩამტვრეული გინებასა და ლამაზად დაგრეხილი დასაჯდომების გარდა, კიდევ ერთი თავისებურება გააჩნია — მისი სახურავი მთლიანად წყალგაუმტარი არ არის, რაც წვიმის დროს განვიტრების გამოცემლების რწვევას.

... რომ ქ. ზუგდიდიდან რამდენიმე კილომეტრის მოშორებით ასებობს ზედაეწერის ჩას საბორთი მეურნეობა; ჩას ფაბრიკა, მუშათა კომპარატივი, საავადმყოფო, აფთიაქი, სკოლა, მარაზები, შემნხველი სალარი და, რაც მთავარია, კავშირგაბჭულობის საფოსტო განვიტრებილება, რომელიც დეპარტამენტის მიღებას და გაგზავნას ავტობუსების საშუალებით აწარმოებს. საფოსტო ოპერატორების ჩატარების ეს მეტად უცნაური ხერხი შემოღებულია მას შემდეგ, რაც საქართველოს კავშირგაბჭულობის სამინისტრომ ზედაეწერში დამონტაჟა 50-ნომრიანი ავტომატური სატელფონო სადგური, რის შედეგადაც წელიწადნახევარზე მეტია. რაც ზუგდიდსა და ზედაეწერს შორის სატელეფონო კავშირი შეწყვეტილია.

... რომ ქუთაისის მცხოვრებმა ბინაში გაზეურის დასაღველულ უნდა გადაიხადოს კომუნალურ ბანქში 2 მანეთი და 08 კაპცი და უნდა აღის საბინაო სამმართველოსაგან ნებართვა, რის შემდეგაც ქუთაისში მიერ მის ბინაში დადგმული იქნება გაზეურა. მაგრამ ქუთაისში მცხოვრები ვ. ფრუიძე, რომელიც სისტემის ქ. № 42 ცხოვრობს, ამტკიცებს, რომ ყოველივე ზემოაღნიშნულის გარდა საჭიროა აგრეთვე საარაერ მოთმინდაც, რაც მას ნამდვილად გააჩნია. ფრუიძემ ნებართვაც დიდი ხანია აღიღ და ფულიც გადაიხადა, მაგრამ გაზეურა მისთვის ჯერჯერობით არავის დაუდგინს. იმიტომ ხომ არ ატყუებენ მას, რომ ფული 1963 წ. 1-ლ ამჩილს აქვს გადატყილი?

... რომ ხაჩერის რაიონის სოფელ რცხილათის მცხოვრებლებს არაფრით არ ჩამორჩებიან ამავე რაიონის სოფელ სვერდლის მცხოვრებლები, რომლებიც შესანიშნავად უძლებენ უსინათლობას და ავტობუსის უქონბობის გამო 12-15 კილომეტრს ყოველგარი დაბატულობის გარეშე უკველ დღე გადიან. როგორც ჩანს, საჩხერის რაიონის სხვა სოფელებმაც უნდა აიღონ ხელი კეთილმოწყობილ გზებზე და განათებაზე, როგორც ფულუნების ზედმეტ საგნებზე.

... რომ ჩელუსკინელების ქ. № 81 ეზოს მობინადრეებმა აღძრეს კოლექტიური საჩივარი ტრამვაი-ტროლეიბუსების სამართველოს სადისახეტერი პუნქტის წინააღმდეგ, რომელიც მოთავსებულია სახლის პირველ სართულში. მობინადრეები მოკლებული არიან დასვენებას. ბავშვებს არა აქვთ ეზოში თამაშის შესაძლებლობა, ეზოში ანტისანიტარია სუფენს. მიუხედავად პირველი მაისის რაიონის შშრომელთა დეპტატების საბჭოს დადგენილებისა (№ 123 და 148), დღემდე ამ მდგომარეობის გამოსწორებაზე აჩავის არ უფიქრია.

... რომ სინტერესო დამთხვევა მოხდა სამტრედის რაიონის სოფელ ეწერისა და სიღნაღის რაიონის ხისის საბჭოთა მეურნეობის მშრომელთა ცხოვრებაში. ორივეგან რადიოსის სილმა რატომდაც მუშაობა შესწყვიტა და დღემდის მის აღგენაზე არავინ ფიქრობს.

... რომ დღეში რამდენიმე ავტობუსი დადის წითელ წყარდან წინარმდე. ეს ავტობუსები გზაში რამდენიმე სოფელს გაივლის. ამ სოფელებმდე რატომდაც ბილეთებში არ იყიდება და მძლოლები ფულს თვითონვე იღებენ.

... რომ სიღნაღის რაიონის სოფელ ბოდისხევის ერთ-ერთი უბნის მცხოვრებლებს, რომელსაც ბაზების უბანი ეწოდება, აქვთ რადიოები, მაცივრები და ტელევიზორები, მაგრამ არა აქვთ სინათლე სალამოს 6 სათილან.

... რომ სიღნაღის რაიონის სოფელ ოზანის კლუბის მუშაობა მჭიდროდ არის დაკავშირებული ამინდის ცვალებადობასთან. კლუბი ორიგინალური კონსტრუქციისაა. მას სახურავი დაცხილული აქვს. მიუხედავად იმისა, რომ წვიმის თავისუფლად ჩადის დარბაზში, კლუბში მაინც უჩვენებენ კინოსურათებს, ტარდება საერთო კრებები და კულტურული ღონისძიებები. ოზანის მცხოვრებლები ამჟამენ კლუბით და კოლმეურნეობის გამგების კარგი მუშაობით.

ნახ. დონისა

— ვინ დამისახელებს წყალგამტარ ვენება?
— თბილისური ფეხსაცმელი...
— ქუთაისური საწინიშვნი

გერმანიის დემოკრატიული რესპუბლიკის უმაღლეს სასამართლოში დამთავრდა პროცესი მანს გლობკეს საქმის გამო. გლობკეს ეკისრება აასუხისმებლობა მილიონობით მშეიდობიანი ზოქალაქის გარღეტისათვის წაცილების პერიოდში.

დასავლეთ გერმანიის ხელისუფლები ყოველმხრივ იცავენ დამნაშავე გლობკეს, რომელიც სასამართლოს პროცესზე არ გამოცხადებულა და კვლავ სტატს-მდივნის პოსტი უჭირავს კანცლერ ადენაუერის კანცლარიში.